

Jak došlo ke změně adventistické teologie.

Sedlčany 6. 4. 2024

Pro Tajemství Bible zpracoval Ladislav Hodač

Změna naší teologie ke které došlo v padesátých až osmdesátých letech minulého století není, jak by se mohlo zdát konspirativní teorie, ale žel smutná, historicky jasně doložitelná skutečnost. A tak bych vás chtěl dnes sebou vzít na krátkou studijní cestu do historie a teologie našeho hnutí.

Je jasné, že Adventismus se mění a prožívá krizi identity a hlubokého teologického rozdělení. To ukazuje například zkušenost známého adventistického teologa a kazatele Stevena Bohra, kterou zaznamenal ve své přednášce „Myšlenky o lidské přirozenosti Krista“ cituji:

„Moje zkušenost z Medellínu – Ve dnech 17.-19. února 2015 se v rámci Biblického výzkumného institutu (BRI) při Generální Konferenci uspořádalo sympozium pro všechny pastory, učitele a administrátory v Kolumbii. Většina členů BRI zde přednesla příspěvky na různá témata, která se týkala různých teologických výzev, kterým v té době církev čelila a stále čelí. Já jsem byl pozván, abych přednesl dvě přednášky o lidské přirozenosti Krista. Překvapivě se mě nikdy předem nezeptali, čemu věřím a co si myslím ohledně tohoto tématu.

Na sympoziu jsem prezentoval názor, že Ježíš přijal Adamovu hříšnou přirozenost. Nikdy jsem neočekával doslova zemětřesení které následovalo. Nastalo pozdvižení, protože prakticky všichni delegáti kteří se sympoziu zúčastnili věřili, že Kristus přijal Adamovu bezhříšnou lidskou přirozenost před pádem. Situace se dostala do takového varu, že jeden ze zástupců BRI, který po mnoho let byl ředitelem Institutu, uklidnil napětí tím, že v následujícím příspěvku vysvětlil plenárnímu zasedání, že názor, který jsem prezentoval, je jedním ze dvou, který zastávají věrní adventističtí učenci v církvi. Řekl, že moje prezentace byla velmi dobře zpracovaná. Zdůraznil, že **církev nezaujala žádné oficiální stanovisko k lidské přirozenosti Krista a proto jsou oba názory v církvi stejně přijatelné.**“

Tady bych chtěl vsunout informaci, že v knize **Adventisté sedmého dne věří** na str. 151 dole je napsáno: **“Ten, který byl člověkem jako my a byl také ve všem pokoušen jako my, ukázal, že ti, kdo spoléhají na Boží moc, nemusí hřešit.** Kristův život nás ujišťuje, že i my můžeme žít vítězně. Apoštol Pavel dosvědčuje: **Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.**“ **Filipským 4:13**

Pokud se týká tématu vítězství nad hříchy které bytostně souvisí s tématem Kristovy přirozenosti se ve stejné knize na straně 140 dole dočteme: „Ukázal, že naprostou závislostí na Boží moci a milosti se mohou kající věřící vymanit z každodenních problémů a nezdarů v boji s pokušeními a žít **vítězný život.**“ To jsou pro mě dva oficiální citáty z oficiální knihy našeho hnutí.

Pokud se týká tvrzení bratra z BRI, že k tématu lidské přirozenosti Krista **církev nezaujala žádné oficiální stanovisko a proto jsou oba názory v církvi stejně přijatelné** bych chtěl ještě dodat, že existuje Biblický komentář CASD, dokončený v roce 1957, který je oficiálním stanoviskem naší církve a tam nalezneme spoustu textů, které zaujímají k tématu Kristova přirozenost jasné stanovisko. K tomu ale později více. Tady končí moje vsuvka.

Bohr pokračuje: „Uvedl, že by si přál, aby někdo mohl přednést opačný pohled na věc, aby to bylo vyvážené. O několik dní později mi zavolał další člen BRI, který se nezúčastnil tohoto sympoziu, ale sdílel můj názor, a řekl: Dnes ráno jsme dostali zprávu, že jsi měl **skvělou prezentaci o lidské přirozenosti Krista** v Medellínu.“ Z těchto souvislostí můžeme jasně vidět jak je naše církev i bratři v BRI v tak zásadní otázce nejednotná.

Další zkušenost popisuje významný teolog naší denominace profesor Fernando Canale z Andrews University ve svém pojednání **Od vize k systému** následovně:

„Po prezentaci před skupinou adventistických profesorů, kteří vyučují na univerzitách po celém světě, jsem dal prostor pro otázky. Jeden uhlazeně mluvící učenec na mou prezentaci reagoval ujištěním: "Pokud jsou věci tak, jak jsi tvrdil, nepatříme do stejné církve." Nevěděl jsem, co na to říci. Byl jsem zaskočen. I když jsem členy skupiny osobně neznal, věděl jsem, že všichni jsou adventisté a vyučují v adventistických vzdělávacích institucích. Jak mohl jiný adventistický kolega dojít k tak šokujícímu závěru? Vždyť jsem právě přednesl standardní adventistickou prezentaci skupině spoluvěřících. Po chvíli váhání jsem se odvážil zeptat: "Co učíte?" Skupina propukla v smích. Když smích utichl, obdržel jsem vysvětlení, že tento bratr byl profesorem teologie. Tehdy jsem se na tuto zkušenost díval s nadsázkou. S odstupem času jsem si však uvědomil, že můj kolega měl pravdu. Ačkoli jsme byli členy stejné denominace a učili jsme pro stejný vzdělávací systém, nepatřili jsme ke stejné církvi. **Může dům rozdělený sám proti sobě obstát? Marek 3:25**

Adventismus rostl a vyvíjel se velmi nerovnoměrně. Kdysi jsem věřil, že všichni adventističtí administrátoři, kazatelé a učitelé na celém světě chápou adventistickou teologii a poslání stejně. Více než dvacet let působení na Teologickém semináři CASD mě naučilo, že adventisté se rozešli ve způsobu, jakým chápou sami sebe, dělají teologii, zapojují se do misie, a dokonce uctívají Boha. To, co nás drží pohromadě, je naše pevná celosvětová administrace. Kdysi jsme byli hnutím, nyní jsme institucí. Hnutí vzniklo, rozvíjelo se a rostlo díky **nekompromisní biblické teologii a sebe-pochopení**. Jak se postupně z hnutí stala instituce, adventistická biblická teologie a sebe-chápání byly pomalu, ale jistě vytlačeny ze své původní zakládající role. Došlo k plíživé změně adventistického myšlení a zkušenosti. Postupné zapomínání na adventistickou teologii motivovalo některé lidi se zvědavou myslí k tomu, aby své sebe-porozumění hledaly ve světě **protestantské teologie**. Zatímco tento proces probíhal v některých sektorech církve v Americe, Evropě a Austrálii, jiné skupiny v církvi nadále chápaly adventismus na základě Pisma a Ellen Whiteové. Teologická jednota byla nahrazena teologickou rozmanitostí.“

Otázkou je jak k této situaci došlo. V roce 1949 došlo k prvnímu zásahu do adventistické teologie, který byl předehrou k tomu, co následovalo v letech 1954-57 a později v osmdesátých letech v teologické krizi kolem Desmonda Forda.

Podivné jednání z roku 1949

Co se stalo? Od roku 1915 vydávali adventisté tzv. biblická čtení pro domácí kroužek. V několika zemích se jich prodalo mimořádně velké množství. Mnoho tisíc lidí se po přečtení tohoto materiálu stalo adventisty. Přečteme si teď původní otázku a odpověď týkající se Kristova lidství před úpravou v roce 1949. Takže čteme z vydání Biblických čtení pro domácí kroužek z roku 1947.

Oddíl 4. kapitola 39: "Život bez hříchu", otázka č. 6:

6. Jak plně sdílel Kristus naše společné lidství?

Hebrejům 2:17 A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratrům, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech k usmíření hříchů lidu.

POZNÁMKA: Ve svém lidství měl Kristus podíl na naší **hříšné, padlé přirozenosti**. Kdyby tomu tak nebylo, pak by nebyl učiněn **podobným svým bratrům**, nebyl by ve všem pokoušen jako my, nepřemáhal by tak, jako musíme přemáhat my, a nebyl by tím úplným a dokonalým Spasitelem, kterého člověk potřebuje a musí mít, aby mohl být spasen. **Hebrejům 4:15** Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.

Myšlenka že se Kristus narodil z neposkvrněné, nebo bezhříšné matky, nezdědil žádné sklony k hříchu a z tohoto důvodu nezhřešil, ho vylučuje z oblasti padlého světa, a tím z místa, kde je Jeho pomoc nejvíce zapotřebí. Po lidské stránce zdědil Kristus přesně to, co každé Adamovo dítě – hříšnou **přirozenost**. Po božské stránce byl od svého početí zplozen a zrozen z Ducha. A to vše se stalo proto, aby se lidstvo dostalo na výhodnou pozici a aby se ukázalo, **že stejným způsobem může každý, kdo se "narodil z Ducha", získat podobná vítězství ve svém vlastním hříšném těle. Každý má tedy zvítězit tak, jako zvítězil Kristus.**

Zjevení 3:21 Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.

Bez tohoto zrození nemůže být žádné vítězství nad pokušením a žádné spasení od hříchu.

Jan 3:3-7 ³Ježíš mu odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.” ⁴Nikodém mu řekl: “Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.” ⁵Ježíš odpověděl: “Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. ⁷Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.

Oddíl 4 kapitola 39: "Život bez hříchu", otázky č. 7 a 8:

7. Kde Bůh v Kristu odsoudil hřích a získal pro nás vítězství nad pokušením a hříchem?

Římanům 8:3-4 ³Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, ⁴aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

Všimněte si: Bůh v Kristu odsoudil hřích nikoliv tím, že by ho odsoudil pouze jako trestný čin soudce sedícího na soudní stoličce, ale tím, že přišel a žil v těle, v **hříšném těle, a přesto bez hříchu**. V Kristu ukázal, že je možné **díky jeho milosti a moci odolat pokušení, zvítězit nad hříchem, a žít v těle bez hříchu**.

8. Z čí moci žil Kristus dokonalý život?

Jan 5:30 Já sám od sebe nemohu dělat nic.

Jan 14:10 Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe, Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.

POZNÁMKA: Ve svém lidství byl Kristus při konání skutků stejně závislý na Božské síle činit skutky Boží, jako je každý člověk, když dělá stejné věci. Nepoužíval žádné prostředky k tomu, aby žil svatým životem, které by nebyly dostupné každému člověku. Jeho prostřednictvím může každý člověk mít Boha, který v něm přebývá a působí v něm, "aby chtěl a konal Jeho dobré věci".

1. Jan 4:15 Kdo by vyznal, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu.

Filipským 2:13 Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.

Zdroj, S. Bohr – přednáška na téma Myšlenky o lidské přirozenosti Krista a Herbert Douglass – Fork in the Road – Překážka na cestě.

Pak nastala velká změna v nauce o Kristu.

V roce 1949 požádal časopis Review and Herald profesora D. E. Reboka z Adventistického Teologického semináře ve Washingtonu, DC, aby přezkoumal text biblických čtení pro doma za účelem vydání nových výtisků. Ve vydání z roku 1949 **byla odstraněna** poznámka, která uváděla, že Ježíš přijal naši hříšnou lidskou přirozenost.

Dr. Ralph Larson ve své knize „Slovo, které se stalo tělem“ zdokumentoval, jak Ellen Whiteová opakovaně psala, že Ježíš přijal naši hříšnou přirozenost a poskytuje mnoho citací adventistických autorů před rokem 1949, kteří psali totéž. Je skutečně překvapivé, že poté, co církev existovala 90 let, došlo náhle ke změně.

Leroy Froom tuto změnu komentoval následovně: "Když jsem narazil na tuto nešťastnou poznámku na straně 174 ve studii o 'bezhříšném životě'", "[D. E. Rebok] poznal, že to není pravda. . . Takže nepřesná poznámka byla vymazána a ve všech následujících výtiscích zůstala vypuštěna." **Leroy Froom, Hnutí osudu, str. 428.**

Takže tady máme zásah dvou vlivných lidí do teologie CASD. To, co se učilo devadesát let samozřejmě se souhlasem Ellen White, bylo najednou podle úsudku Frooma a Reboka nepřesné, bylo to vymazáno a z dalších výtisků vypuštěno.

Co se stalo dál?

I když jsou souvislosti komplexní ve zkratce se dá říci, že v letech 1954-57 došlo k setkání tří adventistických vůdčích osobností Frooma, Andersona a Reeda se dvěma kalvinistickými teology Barnhausem a Martinem. Důvodem k setkání bylo, že vlivné evangelikální protestantské skupiny se na Adventisty dívali spolu s Mormony, Svědky Jehovovými a několika dalšími skupinami jako na křesťanské sekty. Martin byl pověřen nakladatelstvím Zondervan dokončit knihu o kultech, která měla zahrnovat i adventisty. To se pochopitelně mnoha adventistům nelíbilo. Došlo tedy ke vzájemnému setkávání a společnému studování po dobu tří let. Z těchto setkání vzešla kniha s anglickým názvem Questions on Doctrine ve zkratce QOD česky řečeno otázky o doktríně.

George Knight o této knize řekl: „Kniha Otázky o doktríně se snadno kvalifikuje jako nejvíce rozdělující kniha v adventistické historii. Kniha, která byla vydána, aby pomohla přinést smír mezi Adventismem a konzervativním protestantismem přinesla dlouhodobé odcizení a rozdělení různých adventistických uskupení“. *Zdroj: Úvod ke knize QOD, komentované vydání.*

Hlavní body, adventistické teologie, které zajímaly evangelikální kalvinistické teology Martina a Barnhause se týkali mimo jiné názorů našich průkopníků na Kristovo božství a lidskou přirozenost Krista, protože postoje našich průkopníků v těchto otázkách byly pro kalvinisty chybné a heretické názory. **Proč to tak je?**

Čemu věří kalvinisté

Prof. Herbert Douglass – Překážka na cestě

"Pět hlavních bodů Kalvinismu"

Kořeny kalvinismu jsou živeny teologií Augustina, který je mnohými považován za největšího teologa starověku a jemuž je také římský katolicismus velmi zavázán. Kalvinisté redukuje svou teologii do známých pěti bodů, které všechny vycházejí ze základního učení jejich chápání o Boží svrchovanosti.

1. Úplná zkaženost lidstva (všichni lidé se rodí jako hříšníci).

2. Bezpodmínečné vyvolení (někteří lidé jsou vyvoleni ke spasení, jiní nikoli – predestinace).
3. Omezené vykoupení (Kristus zemřel pouze za ty vyvolené).
4. Neodolatelná milost (lidé, kteří jsou vyvoleni, dostávají "dar" víry).
5. Vytrvalost svatých což chápou jako ("jednou spasen, navždy spasen").

Adventisté sedmého dne jsou v některých aspektech věrouky ale Arminiáni

Arminiáni zdůrazňují svobodu člověka Boží nabídku spásy přijmout nebo nepřijmout. Protože Bůh stvořil lidi z lásky, pro lásku a k životu v lásce, tak se arminiáni s kalvinisty neshodnou ve všech hlavních otázkách týkajících se odpovědnosti jedince při plánu spasení.

Koncept lidské **odpovědnosti** jako odpověď na Boží lásku se stal pro arminiány základní, klíčovou pravdou v jejich reakci na římský katolicismus a kalvinismus v šestnáctém století. Za tyto názory pak Kalvinisté Arminiány pronásledovali s neuvěřitelnou krutostí! Koncept predestinace byl pro arminiány nebiblický. Přijali biblické poselství, že Ježíš skutečně zemřel za všechny hříšníky, nikoliv jen za několik vyvolených. Rozhodnutí stát se Kristovým následovníkem pro ně bylo odpovědí rozvážného muže nebo ženy, což vedlo mimo jiné k odmítnutí křtu dětí.

Pro arminiány jsou definitivně ztraceni ti lidé, kteří za 1) odmítají Boží nabídku odpuštění a 2) **Boží moc žít proměněným životem**. Pro většinu arminiánů je tedy posvěcení stejně důležité jako ospravedlnění – což kalvinisté odmítali, protože to nezapadalo do jejich teologie předurčení, takže na lidské reakci vůči plánu spasení jim nezáleželo.

Kalvinistický koncept spásy pouze na základě soudního rozhodnutí

Kalvinistická teologie vedla pouze k tzv. "foreznímu chápání spásy", která křesťanskou církev trápí již 400 let. Forezní ospravedlnění je jiný pojem pro trestní substituci, kdy 1) je určitým způsobem Ježíšovou smrtí zmírněn Boží hněv a 2) hříšníkovi je odpuštěno na základě "víry", která ale nemá nic dočinění se změnou charakteru. Tomuto kalvinistickému modelu dnes věří spousta ASD a to způsobilo zmatek od 60. let 20. Století, který je základem teologického rozdělení v CASD.

Pojďme krátce uvažovat o nauce o spáse

Člověk by se měl zabývat především Ježíšovým životem a dílem. To, jak člověk přemýšlí o Ježíši a chápe jeho osobu a život přímo ovlivňuje všechna ostatní biblická studia, zejména studium událostí posledních dnů.

Pro kalvinisty kontroluje jejich měřítko pěti bodů všechny aspekty jejich porozumění plánu spásy. Jejich chápání naprosté zkaženosti lidstva se opírá o jejich pojetí prvotního hříchu, a tedy o doprovodné učení, že **se všichni lidé rodí jako hříšníci**. Jejich jediným vysvětlením hříšnosti lidstva bylo prosté prohlášení, že **všichni jsme hříšníci, protože Adam zhřešil**. Kvůli jejich víře ve všeovládající princip "Boží svrchovanosti" nemohlo mít lidstvo **svobodnou vůli**, a tedy ani žádnou **odpovědnost**. Pokud by měl být někdo "spasen", muselo by to být v důsledku Božího svrchovaného rozhodnutí, nikoliv reakce člověka.

Podle kalvinistů, **náš Pán nemohl zdědit jako my genetický odkaz svých předků, protože kdyby tomu tak bylo, také by se narodil jako hříšník**.

Kalvinistické řešení: Ježíš musel být "osvobozen" od všech **dědičných sklonů k hříchu** – přesně tak, jak to vyvozovali římsští katolíci. Aby tedy jejich hlavní premisa fungovala, vyvolení by byli ti, kterým

byla "dána" víra, a tím i "schopnost" prokazovat vděčnost za Kristovo zástupné vykoupění. Protože byli předurčení ke spáse, nemohli vyvolení o Boží milost přijít; nikdy nemohli být "nespaseni". *Zdroj: Prof. H. Douglass, Fork in the road*

Adventistická teologie do padesátých let minulého století pokud se týká učení o Kristu a spáse člověka se dá vyjádřit následovně:

EGW. HP 146.5 In Heavenly Places – Na nebeských místech. Ti, kdo věří v Krista a poslouchají jeho přikázání, nejsou v otroctví Božího zákona, neboť pro ty, kdo věří a poslouchají, není jeho zákon zákonem otroctví, ale svobody. Každý, kdo věří v Krista, každý, kdo **spoléhá na uchovávací moc vzkríšeného Spasitele**, který vytrpěl trest vynesený nad přestupníkem, každý, kdo odolává pokušení a uprostřed zla **kopíruje** vzor daný v Kristově životě, se skrze víru ve výkupnou oběť Krista stane **účastníkem božské přirozenosti**, neboť unikl zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost. **Každý, kdo se vírou řídí Božími přikázáními, dosáhne stavu bezhříšnosti, v němž žil Adam před svým přestoupením.**

E. G. White Dopis 83, 1896 str. [1071] SDA BC, sv. 6; Znamení pro svět – ospravedlnění vírou v Krista se projeví proměnou charakteru. To je pro svět znamením pravdivosti učení, které vyznáváme. Každodenní důkaz toho, že jsme živou církví, je vidět v tom, že praktikujeme Slovo. Živé svědectví vychází do světa v důsledném křesťanském jednání. Oznamuje světu, který odpadl od víry, že existuje lid, který věří, že naše bezpečí spočívá v lpění na Bibli. Toto svědectví se nezaměnitelně liší od svědectví velké odpadlé církve, která přijímá lidskou moudrost a autoritu místo moudrosti a autority Boží.

E. G. White Ms 1, 1892, odst. 23-25 „Mějte na paměti, že Kristovo vítězství a poslušnost je vítězstvím skutečného člověka. Ve svých závěrech se dopouštíme mnoha omylů kvůli chybným názorům na lidskou přirozenost našeho Pána. Když Jeho lidské přirozenosti přisuzujeme moc, kterou člověk ve svých konfliktech se satanem nemůže mít, **ničíme tím úplnost Jeho lidství.** Svou připsanou milost a moc dává všem, kdo ho vírou přijímají. **Kristova poslušnost vůči Otci byla stejná, jaká je vyžadována od člověka.**

Člověk nemůže zvítězit nad satanovými pokušeními bez Boží moci, která se spojí s jeho nástroji. Tak tomu bylo i u Ježíše Krista, který se mohl opřít o božskou moc. Nepřišel na náš svět, aby dal **poslušnost menšího Boha většímu**, ale jako člověk, aby se podřídil svatému Božímu zákonu, a tím je nám příkladem. Pán Ježíš nepřišel na náš svět, aby zjevil, co může udělat Bůh, **ale co může udělat člověk skrze víru v Boží moc, která pomáhá v každé nouzi.** Člověk se má skrze víru stát **účastníkem božské přirozenosti a zvítězit nad každým pokušením, kterým je obtěžován.** Pán nyní požaduje, aby mu každý Adamův syn a dcera skrze víru v Ježíše Krista sloužili v lidské přirozenosti, kterou nyní máme.

Pán Ježíš překlenul propast, kterou vytvořil hřích. Spojil zemi s nebem a konečného člověka s nekonečným Bohem. **Ježíš, Vykupitel světa, mohl zachovávat Boží přikázání pouze tak, jak je může zachovávat lidstvo.** „

Taková teologie je samozřejmě pro Kalvinisty a ostatní evangelikální církve nepřijatelná hereze. Nebylo tedy překvapující, že Kalvinisté Martin a Barnhaus se ptali, jestli se názory adventistů v těchto otázkách změnili. Autoři knihy QOD – Otázky o doktríně pak udělali určité teologické ústupky. To je ale už jiné studium samo pro sebe.

Problém byl, že kniha "Adventisté sedmého dne odpovídají na otázky o doktríně", byla schválena Generální konferencí,[47] a byla hojně distribuována v seminářích, na univerzitách a ve veřejných knihovnách.[48] *Froom – Hnutí osudu str. 492*

Tisíce výtisků byly rozeslány členům [49] Téměř 140 000 vydaných výtisků mělo výrazný vliv jak mimo církev adventistů, tak i uvnitř ní.[50] *str. 489*

Vydání této knihy vyvolalo šok, jehož reakce na sebe nenechaly dlouho čekat. Sotva vyšla z tisku, stala se předmětem živé polemiky, která intenzivně pokračovala po celá léta až do dnešních dnů.

Jaká je tradiční nauka o Kristu jak ji najdeme v Biblickém komentáři CASD

V letech 1953-1957, kdy probíhala neoficiální setkání Frooma a tří dalších adventistů s kalvinisty Barnhausem a Martinem, pracovalo asi 40 teologů pod vedením Francise D. Nichola na Biblickém komentáři CASD. Nevíme jaký byl individuální postoj různých komentátorů ke Kristově lidské přirozenosti. Víme však, že dva novozákonní listy, které se nejvíce zabývají naukou o Kristu, byly přiděleny teologům, kteří byli horlivými obhájci tradičního postoje: M. L. Andreasen napsal komentář ke knize Hebrejům a A. G. Maxwell k listu Římanům.

Přestože sedmisvazkový komentář vyšel v roce 1957, tedy ve stejném roce jako kniha Otázky o doktríně, nenajdeme v něm ani stopu po nové teologii. Naopak, mnohá doplňující prohlášení Ellen Whiteové, která se nacházejí na konci každého svazku, potvrzují historický postoj. Zde je několik typických příkladů:

(Izajáš 53,2.3): "Přemýšlej o Kristově ponížení. Vzal na sebe **padlou**, trpící lidskou přirozenost, poníženou a poskvřenou hříchem. ... Snášel všechna pokušení, kterými je člověk sužován. ... 'Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi', protože se tak mohlo spojit s hříšnými, zarmoucenými Adamovými syny a dcerami." [2]. **SDA BC 4 str. 1147**

(Matouš 4,1-11): "Zde Kristus zvítězil za hříšníka čtyři tisíce let poté, co se Adam odvrátil od světla svého domova. ... Kristus nesl hříchy a slabosti rodu, jak existovaly, když přišel na zem, aby pomohl člověku. Ve jménu rasy, se slabostmi **padlého** člověka na sobě, měl obstát v satanových pokušeních ve všech bodech, jimiž by byl člověk napaden. ... A aby mohl padlého člověka povznést, musel ho Kristus oslovit tam, kde byl. Přijal lidskou přirozenost a nesl slabosti a degeneraci lidského rodu. On, který nepoznal hřích, se stal hříchem za nás." [4] **SDA BC 5 str. 1081**

(Židům 4,15): "Kristovo vítězství a poslušnost je vítězstvím pravého člověka. Ve svých závěrech se dopouštíme mnoha omylů kvůli chybným názorům na lidskou přirozenost našeho Pána. Když jeho **lidské přirozenosti přisuzujeme sílu**, kterou člověk v konfliktu se satanem **nemůže mít**, ničíme tím úplnost jeho lidství" [11]. **SDA BC 7 str. 929**

Těchto několik příkladů z mnoha jiných potvrzují tradiční učení v Biblickém komentáři CASD, který je obecně považován za oficiální vyjádření církevní nauky.

Existuje ten známý text od Ellen White že se "Nemáme do budoucna čeho bát, ledaže bychom zapomněli na cestu, kterou nás Pán vedl, a na Jeho učení v naší minulosti. " Náčrty života E. G. White. str.196

Přestože jsou tato slova dost známá, mám pocit, že jim v jistém smyslu nenasloucháme, protože se moc o dějiny hnutí jehož jsme všichni součástí nezajímáme; takže ve skutečnosti jsme v mnoha ohledech zapomněli na cestu, kterou nás Pán vedl. A někdy to byly velmi dramatické události s dalekosáhlými důsledky.

Pro mnohé prostě historie není příliš důležitá, protože celý důvod naší existence se točí kolem očekávání bližícího se konce dějin a příchodu našeho Pána. Já se ovšem prikláním k názoru, že kdo nezná dějiny hnutí jehož je součástí, tak se dopouští obrovské chyby, která může mít závažné důsledky i pro jeho vlastní spásu.